

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Braşov
(Romania) w dniu 30 kwietnia 2024 – Postępowanie karne przeciwko P.P.R.**

(Sprawa C-318/24, Breian ⁽¹⁾)

(C/2024/4084)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Braşov

Osoba objęta europejskim nakazem aresztowania

P.P.R.

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 15 ust. 1 decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299 ⁽²⁾, można interpretować w ten sposób, że prawomocny wyrok w przedmiocie orzeczenia wykonującego nakaz organu sądowego o odmowie przekazania osoby, której dotyczy wniosek, ma powagę rzeczy osądzonej w stosunku do innego wykonującego nakaz organu sądowego innego państwa członkowskiego, czy też należy go interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie [ponownemu złożeniu] wniosku o przekazanie na podstawie tego samego europejskiego nakazu aresztowania, jeżeli wyeliminowano okoliczności stanowiące przeszkodę w wykonaniu poprzedniego europejskiego nakazu aresztowania lub jeżeli orzeczenie o odmowie wykonania tego europejskiego nakazu aresztowania było niezgodne z prawem Unii, pod warunkiem że wykonanie nowego europejskiego nakazu aresztowania nie prowadzi do naruszenia art. 1 ust. 3 decyzji ramowej 2002/584, a ponowne złożenie wniosku o przekazanie ma charakter proporcjonalny zgodnie z wykładnią decyzji ramowej 2002/584 dokonaną w wyroku z dnia 31 stycznia 2023 r. [Puig Gordi i in. (C 158/21) (pkt 141 i odpowiedź na szóste pytanie prejudycjalne)]?
2. Czy art. 1 ust. 3 decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299, w związku z art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej [można interpretować] w ten sposób, że wykonujący nakaz organ sądowy nie może odmówić wykonania europejskiego nakazu aresztowania [wydanego w celu wykonania kary], jeżeli w ramach kontroli obowiązku poszanowania praw człowieka w postępowaniu w sprawie wykonania europejskiego nakazu aresztowania, w odniesieniu do prawa do rzetelnego procesu sądowego z punktu widzenia wymogu dotyczącego sądu ustanowionego na mocy ustawy, przewidzianego w art. 47 akapit drugi Karty, stwierdzono nieprawidłowości w złożeniu ślubowania przez członków składu orzekającego sądu, [który wydał wyrok skazujący], przy czym nie zakwestionowano ingerencji innych władz publicznych w proces powołania sędziów?
3. Czy art. 1 ust. 3 decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299, w związku z art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych [należy interpretować] w ten sposób, że, w sytuacji, gdy osoba, której dotyczy europejski nakaz aresztowania, utrzymuje, że jej przekazanie wydającemu nakaz państwu członkowskiemu doprowadziłoby do naruszenia jej prawa do rzetelnego procesu sądowego, istnienie decyzji Komisji Kontroli Akt Interpolu, która odnosi się bezpośrednio do sytuacji tej osoby, nie może samo w sobie uzasadniać odmowy wykonania spornego europejskiego nakazu aresztowania przez wykonujący nakaz organ sądowy? Czy natomiast taka decyzja może zostać uwzględniona przez wspomniany organ sądowy między innymi w celu dokonania oceny istnienia systemowych lub ogólnych nieprawidłowości w funkcjonowaniu systemu sądownictwa tego państwa członkowskiego lub nieprawidłowości mających wpływ na ochronę sądową obiektywnie możliwej do zidentyfikowania grupy osób, do której należy ta osoba?

⁽¹⁾ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa. Nie odpowiada ona rzeczywistej nazwie ani rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584 z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmieniona decyzją ramową 2009/299 (z dnia 26 lutego 2009 r.) (Dz.U. 2009, L 81, s. 24).

4. Czy decyzję ramową 2002/584, zmienioną decyzją ramową 2009/299, można interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie ponownemu złożeniu wniosku o przekazanie osoby, której dotyczy wniosek, na podstawie tego samego europejskiego nakazu aresztowania, [którego wykonania odmówił] pierwotnie sąd wykonujący nakaz państwa członkowskiego, do innego sądu wykonującego nakaz innego państwa członkowskiego, jeżeli wydający nakaz organ sądowy sam stwierdzi, że wcześniejsze orzeczenie o odmowie wykonania europejskiego nakazu aresztowania było niezgodne z prawem Unii, czy to ze względu na istniejącą już praktykę sądową Trybunału, czy też jedynie ze względu na fakt, że do Trybunału zostało skierowane pytanie prejudycjalne dotyczące wykładni prawa Unii mającego zastosowanie w tej sprawie?
5. Czy zasada wzajemnego uznawania przewidziana w art. 1 ust. 2 decyzji ramowej, a także zasady wzajemnego zaufania i lojalnej współpracy przewidziane w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy TUE w związku z koniecznością zapewnienia skutecznej ochrony sądowej praw osób uczestniczących w postępowaniu – również w związku z art. 15 i 19 decyzji ramowej 2002/584 – pozwalają organom sądowym wydającego nakaz państwa członkowskiego [sądowi wydającemu nakaz (reprezentowanemu przez) bezpośredniego przedstawiciela lub, na wniosek tego sądu, przez inne organy sądowe, takie jak sędzia łącznikowy, przedstawiciel krajowy Eurojustu lub prokurator wydającego nakaz państwa członkowskiego], na bezpośredni udział, poprzez składanie wniosków, wniosków dowodowych i [udział] w debatach sądowych i w postępowaniach sądowych w sprawie wykonania europejskiego nakazu aresztowania prowadzonych przez wykonujący nakaz organ sądowy, a także na korzystanie ze środka zaskarżenia orzeczenia o odmowie przekazania – o ile przewidziany jest taki środek prawny i, w takim przypadku, zgodnie z przepisami prawa krajowego wykonującego nakaz państwa członkowskiego – na podstawie zasady równoważności i z poszanowaniem tej zasady?
6. Czy art. 17 ust. 1 TUE, dotyczący zadań Komisji, w świetle decyzji ramowej 2002/584 [można] interpretować w ten sposób, że zadania Komisji mające na celu wspieranie ogólnego interesu Unii poprzez podejmowanie w tym celu odpowiednich inicjatyw oraz zadania mające na celu zapewnienie nadzoru nad stosowaniem prawa Unii mogą być wykonywane w dziedzinie europejskiego nakazu aresztowania, w tym na wniosek organu sądowego wydającego europejski nakaz aresztowania, w przypadku gdy ten ostatni organ uważa, że odmowa wykonania europejskiego nakazu aresztowania przez wykonujący nakaz organ sądowy poważnie narusza zasady wzajemnego zaufania i lojalnej współpracy, tak aby Komisja przyjęła środki, które uznaje za niezbędne zgodnie z tymi zadaniami i w sposób całkowicie niezależny?
7. Czy art. 1 ust. 3 decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. w związku z art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej dotyczącym zakazu niehumanitarnego lub poniżającego traktowania, należy interpretować w ten sposób, że, badając warunki pozbawienia wolności w wydającym nakaz państwie członkowskim, z jednej strony, wykonujący nakaz organ sądowy nie może odmówić wykonania europejskiego nakazu aresztowania na podstawie informacji, które nie zostały podane do wiadomości wydającego nakaz organu sądowego i w odniesieniu do których nie miał on możliwości dostarczenia dodatkowych informacji w rozumieniu art. 15 ust. 2 i 3 decyzji ramowej, oraz, z drugiej strony, wykonujący nakaz organ sądowy nie może stosować wyższego standardu niż ten przewidziany w Karcie i bez dokładnego określenia przepisów, na które się powołuje, w szczególności w odniesieniu do dotyczących pozbawienia wolności wymogów takich jak określenie „dokładnego planu wykonania kary”, „dokładnych kryteriów celem określenia danego systemu wykonania kary” i gwarancji niedyskryminacji ze względu na „szczególnie wyjątkową i delikatną sytuację”?